

Biopolítica de l'alcalde d'Elx i candidat socialista a les eleccions de maig

Manuel Rodríguez i Manuel Rodríguez

Té poca competència a la quarta ciutat del País Valencià, un feu de fàbriques, tallers i horts on els socialistes es mantenen ben sòlids, i on els conservadors tornaran a ser prima oposició.

De conversa dilatada i abundosa, pes protocolari i gran estatura intel·lectual, encara que no massa ben acabat en el vestir, Manuel Rodríguez Macià és, per virtut del càrrec, el déu terrenal del petit país de les palmeres i dels dàtils, el tomaní i la indústria emergida i submarina del calçat. L'arxipreste d'un tram ben sanejat del riu Vinalopó.

—Les lectures i observacions de filosofia van dur-me a la praxi política. Sempre m'he trobat en la situació fronterera en què un per dedicar-se a la política ha d'oblidar-se altres coses. I, a mesura que un es fa vell, crec que nota que ha encertat en trobar-se en aquesta frontera. És bo seral límit del món estètic, intel·lectual, sentimental i polític. És necessari.

Aparegut al planeta el 13 de desembre de fa 42 anys, doctor en filosofia per la Universitat Pontificia de Comillas, Madrid, i en lletres per la Complutense, també de Madrid, va especialitzar-se a més en antropologia cultural a aquella metròpoli reial, particularment d'Amèrica. Una memòria de llicenciatura sobre Karl, no Marx sinó Jaspers, i una tesi doctoral sobre Mounier i la utopia de la seua obra.

—¿Un país ideal del món? Aquell que es construeix interiorment cada dia. Combinaria la neteja de Suïssa i el benestar de Suècia, però seria un quiròfan, seria horrible, perquè fariem un producte d'utopia. No es pot seguir a Thomas Moro sense tenir en compte l'atzar i la necessitat humana. Brasília ha estat imaginada, ¡i és un espai nefast!

—¿I l'eix Elx-Alacant, la macrociutat imaginada per empresaris i socialistes, què serà?

—No, no és el somni cantonalista de la burgesia. No es tracta de fer una megàpolis artificial, una Califòrnia, un Los Angeles, un tòpic americà, sinó d'organitzar un model europeu de ciutat complementària en si mateix. D'identitat pròpia, sense cap invasió del veí. No és Elx per treballar i Alacant per divertir-se. Al País Valencià

Manuel Rodríguez.

ARXIU

hauria d'existir el pluricentrisme.

Ex-director d'universitaris a distància a la UNED d'Elx, ex-regidor, ex-diputat provincial i ex-diputat general en la legislatura de 1986, un any més tard fugia del Congrés espanyol i de la seua Comissió d'Educació i Cultura en haver guanyat plaça d'alcalde al poble del seu cor. Expert en llengües del continent —en vigor o arxivades—, Rodríguez Macià, narrador incontrolable, va fundar i dirigir la revista *L'Arrel*, i abans de ser excel·lentíssim, ja publicava prou, encara que ara ha augmentat el seu patrimoni bibliòfil. *El ideal d'Israel*, *La mort en Miguel Hernández*, *Notícies de la Festa d'Elx* o *La ciutat integral* són quatre proves d'aquesta febra pel llapis.

—¿La Dama d'Elx no tornarà mai?

—Em sembla bé que vinga ací, però, ironies del destí, fou una sort que no estiguera a Madrid, sinó que es trobe al Louvre de París. Si haguera continuat a Elx, tota

la cultura ibèrica no estaria tan revaloritzada com ara ho està. A les acaballes del XIX només es parlava de grecs i romans. Ara, la Dama es mostra com una de les grans obres de la cultura universal, entre la Venus de Milo i la Victòria de Samotràcia.

—¿Quantes palmeres té Elx?

—Diuen que grans són dues-centes mil, i als viviers municipals en tenim per replantar-ne al voltant de mig milió més. En són poques.

—¿Quantes necessitarien?

—Tantes com a Bàssora, ¡18 milions de palmeres! Encara que, amb la guerra, igual ja estan com nosaltres. Mire, la palmera és rendible: barrets de palma, cistelles, cabassos, palma per al diumenge de rams, el dàtil i bigues de cases. De xicotet, em recorde, dels pinyols dels dàtils es feia un cafè,... ¡que era roïníssim!. Antigament no serien més que ara. Era una vila de corrals voltada de palmeres; ara, de palmeres oculta per cases. Per als viatgers era un espectacle impactant.

—¿La seua frustració ha estat...?

—... La música, la música activa. També haguera volgut estudiar més idiomes, però tinc clavats, de sempre, que vaig començar a estudiar piano i mai vaig continuar. Així que ara tancaré aquest desideratum tornant a l'ensenyament a la Universitat. Ja sap, poder explicar i escriure, tematitzar experiències vivides.

—¿No se sent desgastat?

—Qui més es desgasta en política és qui no dona la cara. Mai dic mentides a la gent. Cal tenir relacions directes, frontals, amb els ciutadans.

—¿Antoni Garcia Miralles o Joan Lerma?

—"La relació és bona amb els dos. Sóc persona de lleialtats als amics i als càrrecs orgànics. Una altra cosa és la fidelitat cega i personal.

—¿Una dona preferida?

—¡Uf!!, m'agraden moltes. Un model delimitat, una imatge ideal és ben difícil".

Ismael L. Belda